

VOJTÍK

1. června 2003

číslo 62

Svatodušní svátky

Jsou za dveřmi a jsou nenápadné. Žádné koledy, žádná pomlázka, „jen“ neviditelný Duch svatý. A tak nezbyvá, než se „jen“ modlit – a to ne jen o svatodušní neděli.

Udělejme si tedy každý svůj osobní „předsvatodušní“ týden! Kdyby to nebylo víc než jeden úryveček Písma denně, nebo jeden desátek růžence cestou do práce (nevhodné pro řidiče!), nebo nějaká jiná střídma, ale vytrvalá modlitební příprava, když ne rovnou svatodušní novena Otce Vojtěcha Kodeta, bude to skvělé!

V předvečer slavnosti v sobotu 7. června ve 20 hod. se sejdem u sv. Vojtěcha ke slavení vigilie – večerního společného vnímání Božího slova a modlitby. Pozvali jsme také naše evangelické sestry a bratry z dejvického sboru. Můžeme se povzbudit společným sdílením naší víry a modlit se za obdarování Duchem Božím pro nás i pro ty, kdo žijí kolem nás. A vigilie nám určitě pomůže, abychom svatodušní neděli dobře prožili, aby nám jen tak neutekla v proudu dní.

P. Aleš

Nová Svatovojtěšská rada nabírá dech

To prokázala i na svém druhém zasedání v pondělí 26.5. Myslím, že nám velice prospělo, že program byl stanoven předem a všichni se mohli připravit. Za velice pozitivní považuji také fakt, že k jednotlivým

tématům při zasedání spontánně vzniká diskuse a že zaznívá velice pestrá škála názorů, často i protichůdných.

Velkou část jednání jsme věnovali práci na dlouhodobém plánu činností u sv. Vojtěcha. Zejména pak tomu, jak dosáhnout, aby se nově (ale i dříve) příchozí necítili osamoceni a mohli přispět k obdarováním, které naše společenství rozhodně má.

Pracovali jsme pilně, přestože náš předseda, P. Aleš, se nám někde ztratil na cestě z Českých Budějovic. Zasedání téměř ukončil hluboký povzdech jáhna Martina, pramenící z jeho starosti o zajištění zdárného chodu kostela. Civilní služebníci totiž nejsou a už asi ani nebudou (jak nám potvrdil jediný voják z povolání v radě – P. Tomáš) a skvělý nedělní kostelník David Kolman v červnu končí.

Naléhavě proto vyzýváme všechny, ať mladé či starší, kteří (které) by se cítili schopnými zavázat se k nedělní službě jednou za dva či tři týdny – to podle počtu adeptů, aby se přihlásili jáhnu Martinovi nebo kterémukoliv členovi farní rady.

Úplný zápis z jednání rady je, jako vždy, vyvěšen v předsíní kostela.

Vít Grec

Bláznivá sestava a životní elixír otce Aleše

Po sérii rozhovorů s novými svatovojtěšskými radními přichází řada na služebně nejstaršího člena všech

dosavadních rad, totiž na jejího předsedu, P.Aleše Opatrného.

Aleši, čím pro tebe pastorační rada je?

Jedním z důležitých zdrojů zpětné vazby, zdrojem podnětů (z nichž všechny nelze realizovat, ale to mi nevadí), praktickým nástrojem k uskutečnění řady věcí, kdy naše vzájemná informovanost a dohoda ušetří řadě lidí čas a přispěje k něčemu dobrému.

Jak se díváš na zapojení laiků do činnosti v církvi?

Já tuhle větu popravdě řečeno nesnáším. Nejen proto, že mi připomíná byvší slovník (zapojíme ženy, pionýry, důchodce...do budování...), ale proto, že církve ve farnosti nebo kdekoliv jinde buď žije nebo je obsluhována nebo skomírá. Pokud žije, tak se na jejím životě podílejí (samozřejmě různě – podle obdarování, různou měrou – podle možností, různě vhodně – podle složení a potřeb farnosti a podle vnímavosti jednotlivých zúčastněných) mnozí - čili převážně laici. Pokud je obsluhována, potom jen nemnozí, v nejhorším případě jeden (farář). Pokud skomírá, tak skoro nikdo. Ale kdo si myslí, že první varianta (církve žijící) se obejde bez napětí, těžkostí a zklamání, ten si místo reality položil vysněný ideál. Problémy nejsou jen s mrtvolou (kromě zápachu), živí lidé je vždy také přinášejí.

Vím, že občas je pro nás těžké utrhnout kus tvého času. Co všechno vlastně děláš ?

Tak to se stydím říkat, protože je to momentálně bláznivá „sestava“. Takže: jsem rektorem kostela sv. Vojtěch in spiritualibus (to znamená, že mnoho starostí a nemalou část zodpovědnosti nese „rektor

in materialibus“ – jáhen Martin), ředitelem Pastoračního střediska při arcibiskupství, biskupským vikářem pro pastorační (čili jedním z pětičlenného „top managementu“ pražské arcidiecéze), vyučujícím na Katolické teologické fakultě v oboru pastorační teologie (v denním a kombinovaném studiu) a vedoucím katedry praktických oborů na téže fakultě. O účasti v různých komisích už pomlčím, publikační činnost (od Katolického týdeníku po knížky) je veřejně poznatelná. Ale nejhorší na tom je, že mně to z velké části všechno baví, a tak těžko řadu věcí odhazuji.

Jak nebo kam bys v tom bohatém výčtu činností zařadil rektorování u sv. Vojtěcha?

Já bych bez kusu „farářování“ asi dost dobře nemohl žít. Na jedné straně mě trápí, že jsem „farářem na vedlejšák“, na druhé straně je pro mě život v konkrétním společenství křesťanů, slavení bohoslužeb, kázání a zpovídání „životní elixír“.

Vím, že tvou velkou starostí je nenechávat si obdarování a potenciál naší quasifarnosti pro sebe. Čím bys povzbudil ty, kteří váhají přiložit ruku k dílu?

Nikdo nespasíme svět (to je už, naštěstí, uděláno), nikdo nevytvoříme ideální církve (to bohužel nejde, skládá se z hříšníků) ale každý je něčeho dobrého schopen. Na velikosti akce nezáleží. Jen na tom, abych udělal to, co je potřeba, tomu, kdo to potřebuje takovým způsobem, aby to mohl přijmout bez rozpaků a trápení. Jestli je to vyslechnutí zarmouceného a popleteného člověka nebo skvělá katecheze záleží na okolnostech – oboje může být stejně závažné.

Za Vojtíka se ptal Vít Grec

22. června 2003

Myslím si, že je mezi námi řada těch, kteří si vzpomínají na slavnostní a radostný den svého prvního svatého přijímání. V těchto dnech nastává období, kdy další generace křesťanů takovýto slavný den má před sebou. U nás to bude 22. června.

Ten den 17 dětí poprvé přistoupí ke svatému přijímání. Některé z nich mají skutečně celý svůj život s naším společenstvím spojen. Odmalička je sem rodiče vozili, mnozí jsou zde křtěni, doslova jsme mohli být svědky jejich prvních kroků.

Ted' však ve svém životě dělají veliký krok, přesněji jsou Pánem k tomu kroku pozváni. Přípravu k přijímání s nimi absolvovali i jejich rodiče, a tak i rodiče mají podíl na realizaci tohoto pozvání. Na tomto pozvání však máme mít účast i my ostatní.

Právě proto, že tyto děti celý jejich život známe, můžeme i lépe naplnit svůj úkol. Totiž modlit se za ně, aby radost prvního přijímání prožívaly i v těch dalších dnech, aby se jim nevytratila, ale aby s nimi zrála. V Katechismu katolické církve čteme: „Přijímání těla vzkříšeného Krista (...) uchovává, rozmnožuje a obnovuje milost přijatou při křtu a dává jí růst.“ Svým životem můžeme svědčit, že svaté přijímání v nás takto působilo a působí.

Dětem, jejich sourozencům i jejich rodičům a také celému našemu společenství přejme, abychom svým životem toto svědectví vydali.

Jáhen Martin

Byl jsem tu nový a všimli jste si mně

Poněkud žertovnou parafrází začínám

úvahu o tom, jak v tak velkém společenství umožnit nově příchodům přijetí, aniž by byli do čehokoli nuceni. Již několikrát se členové rady setkali s tím, že si lidé stěžovali na těžkosti při zapojení do našeho společenství. Zdá se mi, že tento problém má dvě roviny. Jednou je obecné obeznámení se s tím, co se u svatého Vojtěcha děje a druhou navázání skutečně osobních vztahů s několika bližšími lidmi.

Tu první rovinu již obstarává čtení ohlášek po mši a také vydávání Vojtíka. Na poslední radě jsme se dohodli na vytvoření brožurky „Průvodce svatým Vojtěchem“ a pokusíme se získat některého člena našeho společenství pro službu živého průvodce, který by nabízel vlídné uvedení do života u svatého Vojtěcha.

Druhá rovina je daleko těžší. Osobní sympatie jsou od Boha, nedají se zorganizovat. Pokusíme se oslovit již existující malá modlitební společenství, jestli by byla ochotna na čas přijmout nové lidi a pomoci jim například vytvořit vlastní společenství. Jména kontaktních osob na jednotlivá společenství by byla vyvěšena ve vstupní hale kostela.

Každý z nás se může pokusit pohledět vlídně na lidi kolem sebe a třeba pozdravit nebo se opatrně představit. Vždyť jedno anglické přísloví praví: „Jestli chceš mít přátele, chovej se přátelsky.“

Nad'a Witzanyová

Rytmická mše neboli „kytarovka“

V neděli prvního jste si jistě při mši všimli něčeho neobvyklého. Možná toho, že nehrály varhany. A možná taky toho, že hrál někdo jiný na něco jiného. Konkrétně jsme to byli my, místní mládež, kteříž jsme nacvičili (pilně) ordinárium a pár písní pod

uměleckým vedením Anežky Holečkové.

A zde je její charakteristika naší společné práce a zábavy: „*Proč zrovna název „kytarovka“? To je jedna z prvních věcí, kterou bychom v rámci našeho hraní měli asi změnit. Kytary rozhodně nejsou jediný nástroj, který náš zpěv zpestřuje; basa tvrdí muziku, flétničky ji zjemňují, bonga dodají osobitý temperament, klarinet zas jazzuje, klavír je vlastně orchestr o 10 prstech a v neposlední řadě se k nám připojil ještě komický fagot. Spoustu práce má též tým výběrců písní, aranžérů a skladatelů* (pozn. autora: poslední dvě zmíněné funkce se vztahují především a téměř výlučně na Anežku). *Důležitým prvkem podporujícím naši práci je hlavně velká legrace a přátelství.*“

Ano, dělat hudbu s přáteli nás opravdu baví, ale pokud by se u vás přece jenom vyskytla nějaká nespokojenost, vezměte prosíme v potaz, že jsme ještě pořád jenom zapálení amatéři.

Za hudební mládež od sv. Vojtěcha Vojtěch Grec

Jak se žije Ludčkovi Tichému

Autor kříže, který každou neděli ministranti přinášejí k oltáři, vytvořil novou křížovou cestu. Bohužel ne pro náš kostel. Je to jeho již 8. křížová cesta a nachází se v kostele sv. Jindřicha v Jindřišské ulici. Pojetí je více tradiční, než na jaké jsme u Ludčka Tichého zvyklí.

Když jsem ho navštívila v jeho ateliéru, řekl mi.: *Prosím Pána o 9. křížovou cestu. Byla by to moje „Óda na radost“. Nevím, jak to ještě fyzicky zvládnou, ale já jsem dost blázen. Manželka mě v mém bláznovství podporuje, I když někdy říká, že je to plýtvání materiálem. Udělám vždycky 2 až 3 zastavení a musím se „zastavit. Petrifikuji staré dřevo, šindele, v poslední době také vzdávám hold kameni“.*

Uprostřed ateliéru je nádherný kus starého trámu, na jednom konci pobitý hřebíky.

Luděk Tichý říká: „*Je to výdřeva z dolu*

Josefka v Jáchymově, kde byl jeden z nejhorších lágrů, byla 500 m hluboko“. Na jeden konec pokládá vyřezané ruce svázané provazem, na druhý starou polámanou trubku, celou zelenou a zaprášenou.

„*Bude se to jmenovat Poslední koncert – Requiem pro Jáchymov. Ty ruce jsou symbolem vzkříšení , trubka, přichycená železným stahovákem, znázorňuje násilí a hřeby dole vězení“*

Je to uchvacující výtvar, jako ostatně mnohé další, které se v ateliéru nacházejí. Pokud byste chtěli některá díla Ludčka Tichého shlédnout, máte mj. možnost v Terezíně na výstavě Ex amore et dolore.

Kateřina Kufová

Vojtík opět na síti

Možná si někteří pamětníci vzpomínají, že byly doby, kdy byl Vojtík dostupný i na internetu. Bylo to mojí zásluhou, ale díky nedostatku času to mou zásluhou také záhy skončilo. Chystal jsem sice celkem dvě „nové lepší“ verze, ale času bylo pořád málo. Teď ho není o moc více, ale zato je více zkušeností, takže jistě již tušíte, co vám chci oznámit.

Podarilo se mi (více méně úspěšně) vytvořit a zprovoznit službu rozesílání Vojtíka (ve formátu PDF) e-mailem. Pro zaregistrování stačí poslat jakýkoliv (nejlépe prázdný) e-mail na adresu subscribe@vojtik.morha.com a řídit se dalšími pokyny (stejným způsobem se můžete i odhlásit na adrese unsubscribe@vojtik.morha.com). Internetové stránky služby jsou k dispozici na adrese <http://vojtik.morha.com>. V případě jakýchkoliv problémů mě kontaktujte na adrese admin@morha.com. Toť vše.

Vojta Grec